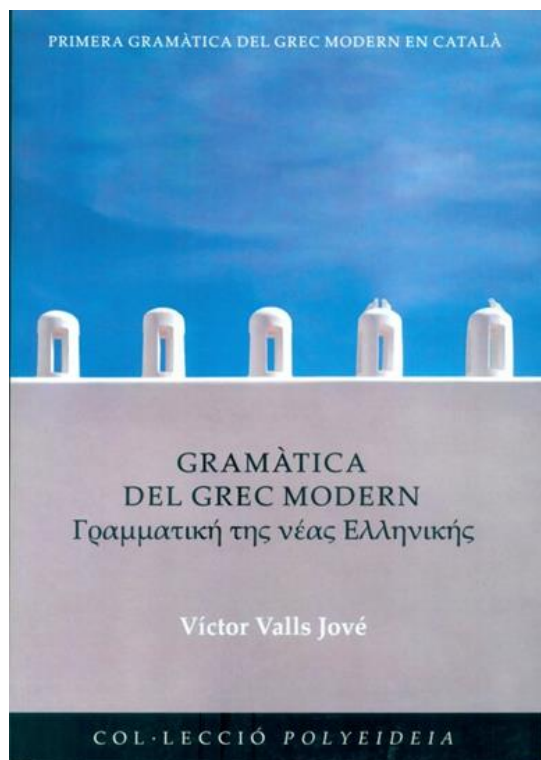

«Normalment no sopo»: el grec frase a frase

Jaume Almirall Sardà

Víctor Valls Jové, *Gramàtica del grec modern*. Lleida: Edicions de la Universitat de Lleida [Col·lecció *Polyeideia*], 2021, 196 pàgs.

Des d'ara, els interessats en l'estudi del grec modern a casa nostra disposaran d'un instrument en la pròpia llengua, un fet que malauradament resulta excepcional. Fins al moment, pel que fa a gramàtiques, mètodes, lèxics i diccionaris, encara cal recórrer a publicacions en llengües foranes, i no solament en les publicacions convencionals en paper, sinó també en el vast àmbit dels materials accessibles per internet.

La *Gramàtica del grec modern* de Víctor Valls afegeix a l'indubtable mèrit de la llengua una característica que pot fer-la atractiva als seus potencials usuaris: es tracta d'un mètode clarament basat en la senzillesa expositiva. En efecte, les descripcions i explicacions gramaticals generalment hi són expressades de manera molt succinta. Aquesta particularitat pot semblar adequada per a l'estudiant en un nivell inicial i elemental, especialment per a aquell que no tingui cap coneixement previ del grec, ni modern ni antic; i adequada també per a aquell estudiant que no necessiti o no busqui una gramàtica convencional, de tipus tradicional.

Però, al costat d'aquesta simplificació gramatical, el veritable fonament d'aquest mètode és l'abundància d'exemples que il·lustren pas a pas els fenòmens morfològics i sintàctics que

s'hi exposen. Es tracta, en general, de frases breus, sempre acompanyades de la corresponent traducció. Sistemàticament, les frases emprades amb aquesta funció exemplificativa pertanyen, tant des del punt de vista gramatical com del lèxic, al registre col·loquial de la llengua i corresponen clarament a contextos dialògics: una circumstància que resultarà profitosa sobretot al lector interessat en la llengua grega com a instrument de conversa.

Però les mateixes característiques que fan d'aquesta *Gramàtica* una proposta atractiva com a introducció a l'estudi del grec poden constituir-ne, alhora, les flaqueses.

D'una banda, la reducció de les descripcions gramaticals a fórmules mínimes pot resultar, en ocasions, excessiva, i conduir a imprecisions i inexactituds. Resulta confusa, per exemple, la distinció entre transitivitat i intransitivitat verbal que s'estableix a la pàgina 103; o, a propòsit de la noció de «disposició verbal», a les pàgines 101 i 102, tampoc no s'entén com la frase «El Iannis va comprar un automòbil nou» exemplifica la disposició activa, i la frase «El Dimitris té dos diplomes» pot exemplificar, en canvi, la disposició neutra. O bé és molt dubtós, per exemple, que siguin equivalents, com s'afirma a la pàgina 90, les expressions *η πόρτα του σπιτιού* i *η πόρτα από το σπίτι*. En un altre sentit, no és correcta l'afirmació feta a la pàgina 184 que la conjunció *μα*, un evident italisme, procedeixi del grec antic.

D'altra banda, la presentació del material té fins a cert punt un aspecte acumulatiu que li resta atractiu i la seva ordenació resulta en alguns llocs, en certa mesura, incoherent; i l'índex és massa sumari per a tenir un valor prou orientatiu. La descripció dels adjectius numerals, per exemple, a les pàgines 43 i 44, apareix molt abans que no la de la categoria general de l'adjectiu, sense que cap remissió interior pugui ser útil en aquest sentit.

Sens dubte, hauria estat de gran utilitat un apèndix de quadres sinòptics de la morfologia nominal i verbal que recollís i ampliés els que apareixen al llarg del llibre i en facilités la consulta.

Per concloure: aquesta primera gramàtica del grec modern en català mereixerà una nova edició que en corregeixi convenientment les errates i els errors de diversa naturalesa que una publicació potser massa apressada hi ha propiciat; la seva qualitat hi sortirà guanyant.

El mètode de Víctor Valls té, malgrat tot, unes virtuts innegables que en faran un instrument útil per a la iniciació en l'estudi del grec modern. Si de cas, convindrà completar-lo amb altres recursos, com gramàtiques sistemàtiques convencionals, diccionaris i, òbviament, el contacte amb la llengua viva en classes presencials, i la freqüentació de contextos orals de tot tipus.